

— Majd meglátjátok — felelte a nyul nyugodtan és többet nem mondott.

Az állatok zavarban voltak. Furcsa, hogy a gyáva nyul vállalkozik éppen erre a nehéz feladatra.

Másnap az állatok, kíváncsiságtól hajtva, a vadász háza közelében gyülekeztek s ott jól elrejtőzve várták, hogy tanui legyenek a nyul vállalkozásának. A nyul is meglapult egy utmenti bokorban.

Amikor a vadász puskájával a vállán kilépett a házból s a keskeny uton elindult, a nyul néhány ugrással az ut közepén termett s ott nyugodtan megállt. A vadász lekapta puskáját, állához emelte, hogy célba vegye a nyulat. A nyul erre, csodák csodája! — leült, szemben a vadással, úgyhogy a törzse függőlegesen helyezkedett el, a jobb első lábát fölemelte, s azzal fenyegette meg a vadászt, mintha azt mondaná:

— Nana, te haszontalan! Vigyázz magadra!

— A vadász szemé tágra nyílt, az álla leesett a csodálkozástól. Ilyet még soha sem látott. Puskáját leeresztette. Az arcán torz vonások jelentek meg, mintha nevetni akarna. De a torzvonások megmerevedtek, mert a vadászt rémület fogta el a kísérteties látványra.

A nyul erre még vakmerőbb lett s elindult a vadász felé, folytonosan mereven szembe nézve vele. A vadász eleinte önkénytelenül hátrálni kezdett, majd amikor a nyul szaporább ugrásokkal közeledett feléje, rémülten felkiáltott, s puskáját eldobva, futva menekült a ház felé. Az ajtót magára zárta s aznap ki sem mert többé lépni a házból.

Másnap az állatok nem látták a vadászt. Sem harmadnap, sem azután többé. A vadász éjnek idején elhagyta az erdőt, elköltözött is meretlen helyre.

Nagy Lajos.

Fürjecske

Kedvelem a fecskét csicsergő szaváért.

Kedvelem a darut magis járásáért.

Kedvelem a sólymát egyszerűségéért.

A kócsagot büszke, uri mivoltáért.

Kedvelem a rigót via rikkánásáért.

Minden magyar modár egyformán szép nekem.

Mélázó kakukot szívesen hallgatom.

S mégis a fürjcskét legjobban kedvelem...

Megdobban a szívem, hogyha estelenként

Fel-felhangzik édes, hangos pity-palattya —

Kedves fürge jószág — nem vágyik el innen —

Erdőnek, mezőnek áldott kis parasztja...

Nem is tudom, hogy lett ilyen jó pajtásom, —

Tán azért, hogy együtt bujkáljuk a zöldet, —

Vagy talán azért, hogy egyformán szeretjük

Ezt a buzatermő, drága magyar földet...

Vályi Nagy Géza.